

Bratři a sestry, milí přátelé,

v tento den křtu vám chci předložit příběh, který se prý odehrál už kdysi ve starověku. Dva přátelé se měli na delší čas rozejít. A nežli k tomu došlo, odehrál se mezi nimi následující rituál. Vzali menší plochý kamínek a rozlomili jej na dvě poloviny s tím, že oba si vzali jednu půlku. Ten rozpuštěný oblázek pak měl oběma připomínat: mám přítele, i když jsme si vzájemně odloučeni. A když se pak po delším čase opět setkali, přiložili symbolicky ty svoje poloviny zase k sobě na znamení opětovného setkání.

Slovo symbol ze z řeckého sym – ballein a znamená: dávat něco dohromady.

Už lidé starověku mysleli a mluvili v příbězích a symbolech, kterým dnes málo rozumíme. Nakonec – ono platí, že to vlastně děláme i my, jen naše symbolická řeč je dnes jiná. V našem jazyce je spousta symbolů a my jich používáme a ani si to neuvědomujeme. Tak třeba když řekneme, že si potřebujeme vyvětrat hlavu, neznamená to, že ji strčíme do nějakého průvanu, ale že si potřebujeme psychicky odpočinout. Anebo můžeme někomu zlomit srdce, můžeme si okořenit život, apod. Takovými symboly bývají nejen slova, ale právě taky některé úkony a jednání. A podstatou symbolického jednání je to, že za tímto vnějším úkonem je skryto ještě něco jiného, nějaká další rovina, nějaký jiný smysl a význam, který s tím spojujeme, dáváme si to s tím dohromady. Anebo – je za tím víra v nějaké jiné dění. Dění mimo nás lidi. Za formou vnějšího a pozorovatelného obřadu, za dramatizovaným rituálem, je dění jiné, očím neviditelné. Křest svatý, ten zdánlivě jen vnější obřad je odkazem právě ke skutečnosti skryté, ale veliké, je to odkaz ke hlubokému a dalekosáhlému tajemství pro člověka, které se děje a přitom je lidskými smysly nepostižitelné.

Má – li nějaký pojem svůj hlubší význam, není jistě vždy zaručeno, že mu takto budou rozumět všichni. Řekneme – li slova “láska, pravda, odpuštění“, nemusí to pro někoho znamenat vůbec nic, mohou to být jen prázdná slova. Ale pro jiného je to označení skutečnosti, která je v jeho životě rozhodující a podstatnou věcí, protože láskou, pravdou a odpuštěním žije. A ten, kdo touží přijmout křest svatý, nebo ve křtu svěřit svoje dítě Bohu, ten musí o této skutečnosti vědět. Musí věřit, že nejde jen o nějaký lidský slavnostní obřad, ale že se tady děje něco velikého mezi nebem a zemí.

Takto se nám ve křtu formou symbolického děje předvádí a ukazuje, že pravý život spočívá v lásce a odpuštění. Ale nejen v lidské lásce a lidském odpuštění, ty bývají křehké a pomíjivé, ale v pevné a nepomíjející lásce Boží a v Božím odpuštění.

Pán Bůh nás má rád a pro svou lásku nám poslal Ježíše Krista. A tím nám ukázal, jak moc nás má rád a jak nám odpouští – ale svým dílem a obětí nás zároveň volá k tomu, abychom se právě od Ježíše Krista učili jak milovat a odpouštět. Ale každé milování a odpouštění něco stojí. Ale vlastně nejen „něco“, ale stojí nás přímo kus našeho srdce, kus naší vlastní bytosti.

Bůh nás miloval až tak, že ho to stálo krev – krev jeho Syna na kříži. A touto Boží láskou jsme obklopeni, obklíčeni. I v momentě Ježíšovy smrti na kříži se objevuje tajemství krve a vody. To má připomínat křest: Jako voda omývá tělo, tak je obmyto i naše srdce a naše duše. A nejen vodou, ale Kristovou krví. Jsme umyti Boží láskou a pravdou a opatrování odpuštěním. I pro toto dítě, malou Markétku, byla prolita Kristova krev.

Voda při křtu má ale ještě další význam. Voda totiž není jen prostředkem očisty od nečistoty, ale ve velkém množství znamená zkázu. No a takto platí, že ten, který je pokřtěn, je jakoby symbolicky vytažen z vody zkázy a vyzdvižen do nového života. To vše se týká i malé Markétky a o tom nás před malou chvílí ujistil i její křest. I ona je už nyní vysvobozena ze záhuby a už nyní je povolána k životu ve víře, lásce a naději.

Pro toho, kdo ví, že Boží láska a Boží odpuštění nás, všelijak nevěrné a nedověrné, nese skrytě v každé chvíli jeho života, pro toho je křest věc vzácná a svatá. Protože není nic vzácnějšího, nežli být touto věčnou a svatou Boží láskou poznamenán, obklopen a opatrován. Ve svatém křtu je člověk tajemně, avšak jistě zahrnut do plnosti Božího díla spásy. Připomeňme si dnes, že se to týká nás všech, kdo jsme pokřtěni. Jsme zahrnuti do plnosti Božího díla spásy. A je to tak jisté, jako stékala voda po naší hlavě. Jsme – li pokřtěni ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého, jsme do hlubiny Božího bytí a Božího díla ponořeni, jsme jím obklopeni ze všech stran. Tak dalekosáhlou skutečnost nám zpečetuje voda křtu svatého, o tak hluboké věci nás ujišťuje. Jsme napojeni na zdroj života a z Boží strany se na tom nic nezmění. Pokud to neuděláme ve své pošetilosti my sami, nemůže nás od toho zdroje života odloučit nikdo z lidí.

Kristus je nám jako náš největší přítel na čas vzdálen. Ale jeho láska nepřestává a nepřestane až do jeho příchodu a pak bude trvat navěky. Křest nám to potvrzuje. Jsme s ním pevně spojeni. A křest je takovou polovinou kamínku, který nás o tom ujišťuje. Až do chvíle, kdy s ním ty dva díly opět spojíme dohromady. Amen.

Modlitba: Pane Ježíši Kriste, připomínáš nám i skrze křest svatý, že to nejsme my sami, kdo můžeme na své spáse zapracovat, a že vlastně pro ni sami nemůžeme vůbec nic udělat. Že tys vše potřebné vykonal pro nás, a že tě to stálo utrpení, bolest a krev. Děkujeme ti za dar spásy, kterou nám náš křest zpečetuje. Nic víc nemůžeme, nežli tobě děkovat. Pomáhej nám prosíme k tomu, aby se tato naše vděčnost navenek projevovala upřímnou vírou a láskou, která slouží a pomáhá. Amen.

